

Trofee

Deze zomer werd de Zimbabwaanse knuffelleeuw Cecil op een vrij onfrisse manier naar de eeuwige jachtvelden geholpen. Het was de jager, een Amerikaanse tandarts, slechts te doen om de kop van het beest. De koning van de wildernis diende namelijk te worden gereduceerd tot een trofee boven de open haard. De beste man heeft het geweten. Veroordeeld en gevonnisd door de sociale media is hij voortaan gedoemd om bij elk te vullen gaatje over zijn schouder te kijken. Overigens speelde Walt Disney's Lion King een grote rol in de verontwaardiging, want wie maakt zich nu echt druk over het feit dat binnenkort de laatste neushoorn wordt omgelegd? De schurfterige grijze huid, het gebrek aan een zachte vacht én de kleine varkensogjes werken blijkbaar in het nadeel van het arme beest.

Hoewel ik in principe geen probleem heb met verantwoord oogsten uit de natuur –het geeft mij dat authentieke berevelgevoel deel uit te maken van die natuur– vind ik het doden van dieren puur voor het boosten van ego's verwerpelijk. Tegelijkertijd kan niet worden ontkend dat in diverse Afrikaanse landen een deel van het natuurbeheer, inclusief de bestrijding van stroperij, wordt betaald door vermogende westerlingen die de Big Five graag uitgehold boven de schoorsteenmantel zien hangen.

Maar hoe zit het dan met die sportvissers? Het valt niet te ontkennen dat, naast ontspanning en natuurbeleving, het verwerven van trofeeën vaak een rol speelt bij het hengelen. Het vangen van die ene grote vis is voor sommige sportvissers een belangrijke drijfveer om huis en haard te verlaten, huwelijken op het spel te zetten en vooral heel veel geld uit te geven. En deze vissers doen dat inderdaad om een trofee boven de haard op te hangen. Maar dit dan wel in de vorm van een foto. De vangst zelf gaat weer levend en onbeschadigd terug. Dat eigenbelang daarbij een grote rol speelt is evident. Teruggezette vissen kun je immers nog een keer vangen, het liefst natuurlijk wanneer ze nog groter zijn.

Vooraf onder gespecialiseerde karpervissers tref je notoire 'trophy hunters' aan. Honderden, soms duizenden uren worden jaarlijks op of aan het water doorgebracht om die Ene Grote te vangen. De open haard heeft daarbij plaatsgemaakt voor Facebook, Instagram en diverse glossy magazines. Toch gaat het verder dan alleen het bevredigen van het eigen ego. Wie goed naar al die 'man met vis foto's' kijkt zal het zeker opvallen dat de trotste vanger nooit blijmoedig de camera inkijkt, steevast wordt er een verliefde blik op de als baby vastgehouden vangst geworpen. Vreemde hobby dat karpervissen.

Dat de jacht op trofeeën niet alleen de drijfveer is van notoire sportvissers, bleek uit de grote belangstelling voor de vijfde editie van Sharkatag. Een bijzondere happening waar dit jaar ruim 400 mensen aan mee deden. Naast een beeld van de ontwikkeling van de haaienstand voor de Nederlandse kust, ontstaat door dit unieke project begrip voor een bijzondere diersoort en daarmee hopelijk draagvlak voor bescherming en beheer van deze bijzondere vissen.

Zeeziekte trotserend en op zoek naar het 'the old man and the sea'- gevoel hielpen zowel sportvissende zeebonken als landrotten die nooit een hengel hebben vastgehouden mee aan het vangen van de haaien. De vissen die boven kwamen werden voorzien van een merkje, gemeten en weer teruggezet. De gelukkigen die tijdens dit evenement een van de ruim 80 haaien wisten te vangen, gingen er beretrots mee op de foto.

Marco Kraal, Hoofdredacteur